

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15de Oktober 1900.

49de Jargang.

Tale af Apostel Anthon H. Lund,

holdt ved Jubilæumsfesten i Tabernaklet i Salt Lake City,
Søndagen den 17de Juni 1900.

Det er med stor Glæde og en dyb Taknemlighedsfølelse, at jeg staar frem for denne store Forsamling ved denne Lejlighed. Vi ere komne sammen for at fejre Halvtredstindstyve-Aarsdagen for Apostlen Crastus Snows Ankomst til Scandinavien, og vi holde denne Fests paa Grund af den vægtige Indflydelse, denne Begivenhed har udøvet paa de fleste af de Tilstedeværendes Liv og Levnet. Broder Snows Billede hænger der paa Orgelet, og neden under er et Billede af Københavns Indsejling. Lader os gaa tilbage til den Morgen for halvtreds Aar siden, da Broder Snow efter en stormfuld Sejlads paa Kattegattet sejlede ned ad det skønne Øresund. Han beskuer Sverige og Danmark, de Lande, hvori hans Mission er ham bekliffet. I det Fjerne ser han København med dets ranke Spir, dets skønne Kirketårne, dets imponerende Slotte og prægtige Palæer, som synes at dukke op af Havet og blive større og større, efterhvert som han paa Dampskibet „Victoria“ nærmer sig Byen. Nu sejler han ned mellem „Trekroner“ og Langelinie. Han er nær nok til at se den smukke og styggefulde Allee, Langelinie, og han tænker neppe paa, at der, hvor Bølgerne, som Damperen sætter i Bevægelse, skulper mod Stranden, vil han inden to Maanedes Forløb nyde den Glæde at føre femten dyrebare Sjæle ned i Daabens fornyende Bad, og at paa samme Sted ville Hundreder aflægge deres Daabsløfte, idet de nedlægges i Sundets klare Bælte. Han sejlede ind i Havnen, som vi se under hans Billede, og paa Skibsbroen modtoges han af Ældste Peter D. Hansen, der allerede et Par Uger forud var ankommen fra England. Denne havde bestræbt sig for at vække Menneskenes Opmærksomhed for

det store Værk, som Gud har paabegyndt i vor Tid, men havde intet Held havt med sig i dette, og da Broder Crastus spurgte ham, hvorledes det gik, var det ikke et meget opmuntrende Svar, han fik. Han følte, at Folket slet ikke var modtageligt for Evangeliet. Da Broder Hansens Slægtninge og Venner hørte, at han var kommen for at prædike en ny Religion, viste de sig kolde og ligegyldige overfor ham. Han tog Brødrene Crastus Snow, George Parker Dykes og John Forsgren med sig til et Hotel, og det første, som disse Mænd gjorde, da de kom op paa deres Værelse, var at bøje sig for deres himmelske Fader og nærme sig ham i inderlig Bøn om at lede dem til de Værlige og Oprigtige og hjælpe dem til at aabne Evangeliets Dør i de nordiske Lande. Deres Bøn hørtes. I overordentlig kort Tid vare Crastus Snow og G. P. Dykes i Stand til at gøre sig forstaaelige i det danske Sprog. Den første Nat, som Broder Snow tilbragte paa dansk Jord, var ikke meget behagelig. Støjen paa Gaden og i Hotellet og uden Tvivl ogsaa Følelsen af det store Ansvar, der hvilede paa ham, holdt ham vaagen. Han var ikke bekendt med Folkenes Sæder og Skikke og ej heller med deres Sprog og Tænkemaade.

Det kunde maaffe interessere os at dvæle en kort Stund ved Nordboens Karaktertræk, saasom vi kende ham fra de ældste Tider. Hans Religion indgød ham en krigerisk Stemning. Tapperhed ansaa han som den højeste Dyd og Fejghed for den største Banære. Hans Liv var et Vikingeliv. Dette var forbundet med haarde Strabadser og de største Farer, men Tørsten efter Værelse og Bytte ansporede ham. Havde han Held med sig ved at udføre en daadrig Bedrift, vilde Skjaldene besynges denne; fandt han Døden i Krigen, var han sikker paa Valhals Glæder, den største Lyksalighed, han kunde danne sig nogen Forestilling om. En saadan Livsanskuelse om det Nuværende og om det Tilkommende indgav ham Foragt for Døden og gjorde ham næsten uovervindelig. Nordens Lande vare ikke frugtbare i Sammenligning med Sydens og kunde neppe paa den Tid forskaffe Indvaanerne deres Fornødenheder, saa Nødvendigheden hjalp ogsaa til at gøre det vilde Vikingeliv saa tillokkende. Ikke alene vare Tyfflands og Frankrigs Nordkyster udsatte for Normannernes Hærgning; men de sejlede ogsaa paa fjerne Have. Paris blev indtaget og plyndret, og man hørte i Frankrigs Kirker Præsterne bede: „Fra Normannernes vilde Raseri bevare os, o Herre Gud!“ Og fra den romerske Historie lære vi, at Horder af Cimbrer og Teutoner udbredte Stræk og Rædsel blandt Sydeuropas Folkelag. Som en ustandselig Strøm oversvømmede de Romerrigets nordlige Dele, og selve Rom skælvede. Hidtil havde de været uovervindelige, men den tapre Marius mødte dem ved Uix og Vercelli og tilføjede dem paa begge Steder et totalt Nederlag. Hvor denne Folkebølge tog sin Begyndelse, vide vi ikke, men Sylland hedder ogsaa Cimbria, og uden Tvivl havde Cimbrerne

her deres Hjemstavn. Vikingetogene naaede deres Højdepunkt i det 9de og 10de Aarhundrede, og det syntes, som om hele Syden vilde blive et Bytte for dem. Men saa kom andre Indflydelser til at virke paa Nordboen. De mange Smaariger samledes under mægtigere Konger, og Kristendommen indførtes i Norden. Det første foranledigede mange Hovdinge, som ikke kunde finde sig i den nye Tingenes Orden, til at forlade deres Fædreland og i Stedet for som før at forlade de hærgeede Lande bosatte de sig, hvor de fandt Landet efter Ønske. Saaledes opstod Kolonier i Normandiet i Frankrig, i Italien, i Rusland og paa flere Steder, og disse vare i Stand til at forsvare sig imod deres Frænder, Vikingerne, hvilket bevirkede en Aftagen i Vikingetogene; men især var det Kristendommen, som forandrede Nordboens Lyst fra Vikingetog til Hjemmets fredelige Syssler.

Drengenes Opdragelse gif næsten ene ud paa at udvikle Legemets Kraft og Styrke og uddanne det i Hurtighed og Smidighed. Et mærkeligt Træk hos Nordboen var hans Trofasthed i Vensteb, der er bekendt som Forstbroderlag. Hvor Mænd efter et længere Samliv havde lært at skatte hinandens Værd, indgif de ofte en edelig Pagt om at ville dele Medgang og Modgang sammen, og denne Pagt beseglede de ved at blande deres Blod sammen. Saadanne Forbindelser regnedes helligere end de nærmeste Familiebaand, og denne Pagt udstrakte sig undertiden dertil, at den ene ikke vilde overleve den anden; Historien giver flere Eksempler paa, at denne Forpligtelse holdtes ubrødelig. Ligesaa trofast som Nordboen var i sit Vensteb, ligesaa uforsonlig var han imod sin Fjende.

Kvinden i Norden udmærkede sig ved sin Skønhed, Dyd og Forstand, ved Snildhed i Farer og især ved sin Trofasthed mod Ægtefællen. Sædelighed var højt agtet, og et Brud paa Kyskheden var næsten uhørt. Hun var Mandens Raadgiver, hans Læge og Sygeplejerste og hans Præstinde. Og i de gamle Fortællinger finde vi mange Eksempler paa hendes inderlige Hengivenhed, Trofasthed og Opofrelse for Manden.

Den Rejsende fandt overalt en gæstfri Modtagelse. Efter at han var bleven en Gæst i Huset, var han absolut sikker paa Liv og Ejendele. Skulde Manden i Huset opdage, at Gæsten var hans bitre Fjende, vilde denne dog kunne jøve trygt under hans Tag; ja, saa hellig ansaas Gæstens Person, at der er Eksempler paa, at naar det opdagedes, at Gæsten var Sønnens Drabsmand, friede Gæstfrihedens Love Gæsten fra Faderens Hævn; thi dette var et af de saa Tilfælde, hvor Blodhævn var utilladelig. Nordboens Tænkemaade var høj og ædel, og han havde alt, hvad der var lavt og usjelt. I det ældgamle nordiske Digt, Havamaalet, finde vi blandt saa meget, der tyder paa en sand og rigtig Livsanskuelse, følgende: „Formue dø, Frænder dø, selv dø man ligevis; men aldrig dø herligt Navn for den, som har erhvervet sig det. For-

mue dør, Frænder dø, selv dør man ligevis, men eet ved jeg, som aldrig dør, Dommen over enhver Død." Saaledes var vore Forfædres Karakter; de vare et aandskraftigt og dygtigt Folk. Historien viser, at de vare besjælede af en dyb Vresfølelse. Trofasthed, Ordholdenhed og Højmodighed ere Dyder, der karakteriserede dem, medens de paa den anden Side ogsaa besade store Fejl, saasom opbrusende Brede, Hævn-gerrighed og Grusomhed mod Fjender. Deres Dyder ere gaaede i Arv til Børnene, men vi haabe, at deres Laster have forplantet sig til dem i en mindre udpræget Grad.

Kristendommens Indførelse i Scandinavien udøvede en stor Indflydelse paa Nordboens Karakter. Karl den Store var meget ivrig i at ombvende hans nordlige Naboer. Efter tredive Aars blodig Kamp paa tvang han Sagerne den kristelige Religion. Der siges, at mange bleve drevne ud i Nordsøen og fik kun Tilladelse til at komme i Land paa den Betingelse, at de vilde lade sig døbe. Vore hedenske Forfædre saa dette, og de frygtede, at Kristendommens Indførelse vilde true deres Frihed og Selvstændighed, og dette forebyggede noget dens Udbredelse. Flere, der havde besøgt Keiserens Hof, havde ladet sig døbe mere for Foræringernes end for den indre Overbevisnings Skyld. Saaledes fortælles der om et stort Gesandtskab, der ankom fra Danmark til Keiserens Hof og blev anmodet om at lade sig døbe. Der var saa mange, der had om Daab, at de smukke, hvide Klæder, som bleve givne til den Nydøbte, efter at Daaben var forrettet, ikke strakte til alle, hvorfor Keiseren befalede, at man skulde lave dem af nogle Overtræk. Da en gammel Mand saa den nye Dragt, man havde givet ham, udbrød han forbitret: „Nu har jeg tyve Gange ladet mig døbe og faaet de skønneste hvide Klæder; en saadan Sæk passer jo for en Svinehyrde, ikke for en Kriger, og skammede jeg mig ikke ved at være nøgen, saa skulde du snart faa den tilbage tilligemed din Kristus!“

Med den fromme Ansgars Komme til Danmark og Sverige begyndte den virkelige Forandring i de almindelige Folks Tro og Anskuelser, men det varede lange Tider, inden Troen paa Odin lod sig helt fordrive. Mange fandt saa mange Tilknytningspunkter mellem den gamle og den nye Lære; at Forandringen bestod mere i Navn end i Virkelighed; saaledes lod Treenighedslæren sig let forene med Odin, Thor og Frej, Djævelen var den onde og lumste Døke, Englene Hysalferne, Korsets Tegn lignede Thorshammeren, og Barnedaaben lignede den gamle nordiske Skif at give BARNET sit Navn under Overøsning med Vand.

I hele det tiende Aarhundrede førtes der en bitter Kamp mellem Hedenskabets og den nye Lære, og først under Knud den Store blev denne fuldstændig indført i Danmark; endskøndt Sverige paa samme Tid havde en kristen Konge, Bluf Skødkonning, saa fortsattes den samme Kamp i Sverige i det ellefte Aarhundrede, og først efter Tempeltes

Brand i Upsala triumferede den nye Lære der. Norge havde under den store Olaf Trygvason, omkring Aar 1000, antaget den nye Religion, men hans tidlige Død viste, at det kun var en overfladisk Religionsforandring. Oluf den Hellige, Knud den Stores Samtidige, arbejdede ivrigt for Kristendommens Befæstelse i Norge, og ved sin Død blev han Norges Skytshelgen. I de følgende fem hundrede Aar hylkede Norden den katholske Religion. Saa fremstod Luther og befordrede Protestantismens hurtige Fremvækst i Tyskland. Blandt Studenterne i Wittenberg, som hørte hans Forelæsninger, fandtes der flere fra de nordiske Riger, og da de vendte tilbage til deres Hjemstavn, ivrede de imod den katholske Gejstlighedens Misbrug og Forsaldenhed, og deres Ord fandt villige Øren. Allerede i 1527 blev paa en Rigsforsamling i Vesterås Sveriges ædle Konge Gustaf Wasa bemyndiget til at omorganisere den svenske Kirke, og i Danmark, hvor Reformationens Indførelse laa Kristian den Tredje stærkt paa Hjerte, blev der i et Rigsraadmøde den 12te August 1530 foreslaaet at fængsle alle de danske Biskopper, som forud vare indkaldte til København, og dette fuldbyrdedes samme Dag. Man tilbød de fangne Bisper deres Frihed paa Betingelse af, at de vilde forholde sig rolige, og paa dette gif de villigt ind og løslodes. Hermed endtes Pavedømmet i Danmark. Det er et interessant Sammentræk, at paa samme Dato, som Danmark skiftede Religion, døbte Broder Crastus Snow de første femten, som annammede Evangeliet i Danmark, nemlig den 12te August 1850. Omvendelsesværket gaar ikke saa hurtigt nu, som det gif den Gang; men de, som modtog Evangeliet, gjorde det med frit Overlæg, vel vidende, at de gjorde et Skridt, som vilde koste dem deres Benneres Benstak og deres Slægtinges Kærlighed og paa- drage dem megen Forsølgelse; men de følte sig overbeviste om Sandheden, og at det var deres Pligt at adlyde Gud mere end Menneffene. Dette er i korte Træk det Folks Karaktertræk og religiøse Historie, i hvis Midte Vldste Crastus Snow var kommen for at indføre det ham af Gud betroede Budskab. Vi have allerede hørt, hvorledes Herren velsignede hans Arbejde, og hvorledes Evangeliet blev indført i de tre Riger, saa jeg skal ikke berøre dette Emne, men kun bede Forsamlingen kaste Blikket paa Tabernaklets smagfulde Dekoration. Komiteen, der blev bestiftet i dette Njemed, bestod af Søster P. W. Madsen og et Antal skandinaviske Søstre, og de bleve hjulpsne i deres Arbejde af Brødrene Christophersen, Augustson, Kramer og andre. Komiteen har vist den mest udsøgte Smag i Maaden, hvorpaa Tabernaklet er blevet dekoreret. De amerikanske Farver gaa som en Strøm rundt om Bygningen, afvekslende med de nordiske Flag. Vi ere Medborgere i den store amerikanske Republik, og dens Flag er bleven os kært. Jeg husker en Dag, da jeg og nogle andre Vldster spadserede paa en af Nazareths Gader, at vi, da vi drejede om et Hjørne, bleve meget overraskede ved Synet

af et Telt, fra hvis Top det skønne Stjernebanner vajede, og uvilkaarligt toge vi alle Hatten af. Det var saa uventet at se dette Frihedens Emblem i det fjærntliggende Land, og det bragte til vor Bevidsthed med en Styrke, vi ej før havde følt, hvor kært og dyrebart dette Flag er blevet os. Uagtet dette er Tilfældet, elske vi ogsaa det Flag, der vajer over det Land, hvor vor Bugge stod. Ved at se paa de nordiske Rigers Flag finde vi, at Korset er et karakteristisk Mærke paa dem alle. Uden Tvivl hidrører dette fra Korsfarernes Tid. Da Folkene i Mellem- og Sydeuropa vare begejstrede ved Tanken om at fri det hellige Land fra Saracenernes Herredømme og følte, at det var en hellig Pligt, der paahvilede dem, og sendte Hundreder og Tusinder Menneſter til det hellige Land, som bare Korsets Tegn paa deres Ryg, fritog Baven de ſtandinaviſke Lande for denne Forpligtelse paa den Betingelse, at de vilde bekrige de hedenske Folkeslag, der boede syd og øſt for Øſtersøen. Dette gjorde de, og paa deres Faner bare de Korsets Tegn, og de have baaret det til nu. Sagnet fortæller, at da Øſtlænderne i 1219 nær Reval ved et uventet Angreb havde bragt Forvirring i de Danſkes Rækker, faldt en hellig Fane, blodrød med et hvidt Kors i Midten, ned fra Himlen og oplivede de Danſkes Mod, ſaa at de tilføjede Fjenden et fuldstændigt Nederlag. Sandheden er viſt, at dette var det første Slag, høori denne Fane, Dannebrog, ſendt af Baven, første udfoldedes for Binden.

Jeg synes, at vor Feſt er vellykket; Talerne, Sangen og hele Programmet have været yderſt intereſſante. Og den ſtore Forſamling her i Dag viſer, hvor højt vi ſtatte det Arbejde, ſom Broder Craſtus Snow og hans Medarbejdere paabegyndte for halvtreds Aar ſiden i Nordens Lande, og ligeledes erkende vi, hvor ſtor Betydning det har haft for enhver af os baade i aandelig og timelig Henſeende. Maa Nordens Sønner og Døtre findes blandt vort Lands bedste Borgere, og maa Herren hjælpe os til at være trofaſte til Enden, er min Bøn i Jeſu Navn. Amen.

Bikuben.

Korrespondance.

Fairview, Utah, 13. Septbr., 1990.

Præſident Andreas Peterſon!

Kære Broder. Efter en lykkelig og efter min Mening behagelig Rejſe, der kun har taget os 15^{1/2} Dag at tilbagelægge, ere vi i Gaar ankomne til vore Beſtemmelsesſteder i Zion, og jeg overraſkede min egen Familie og Vennekreds ved min uventede Ankomſt ſaa ſnart. Jeg fandt

dem i god Velbefindende, og ingen havde nogen som helst Indvending imod min pludselige Indtræden.

Jeg maa fortælle lidt om Rejsen til at begynde med. Fra København førte vi med Togets sædvanlige Fart over Sjælland, Fyen og Jylland til Esbjerg, hvor Brødrene modtog os ved Stationen om Morgenen, og snart fattes vi ombord paa Damperen „Ekspress“, der førte os lykkelig over Nordsjøens Bunde, der paa den Tid syntes særlig beroliget for at begunstige vor Sørejse. Ganske vist var der for mange Passagerer for Skibets Rum, men ved Overbærenhed med disse Omstændigheder gik Alting godt og roligt, og vi befandt os i Grimsbys Havn efter at have sejlet i 30 Timer. Det tog nogen Tid at lægge Skibet ind ved Bryggen, og selvfølgelig maatte vi forblive ombord til næste Morgen. Efter at være blevne satte i Land bleve vi atter forsinkede ved at det første Tog ikke kunde tage os med af Mangel paa Plads, og vi maatte vente 2 Timer paa det næste, der førte os til Liverpool lige paa det yderste af Tiden, da vi skulde være ombord paa Dampskibet. I Stedet for at komme paa „Bancouver“ bleve vi satte ombord paa den store Damper „New England“ og fik ikke Tid til at forandre Plakaterne paa alle Rejsekufferterne, og nogle af disse ere derfor gaaet ad den anden Vej, nemlig til Quebec med Dampskibet „Bancouver“, medens vi sejlede til Boston. Dette har voldet os en Del Ubehagelighed, men vi nære haab om at faa dem igen en Gang.

Rejsen over Atlanterhabet gik udmærket. I flere Dage var der ikke Bølgegang nok til at svinge Skibet, men et Par Dage senere blev der en Forandring paa Søens Flade, og nogle bleve syge. Dog var Rejsen i det Hele taget meget gunstig og vi kom i Havn i Boston efter en Rejse paa 7 Dage og 7 Timer og laa der under Anker til næste Morgen. Der var en Del Ubehageligheder at gennemgaa, før vi kunde faa Lov til at komme i Land. I Særdeleshed var en vis Inspektør grov og hadesyg mod os og forsøgte paa enhver mulig Maade at forringe os i andres Øjne med alle Slags Snydheder. Dernæst gjaldt det om at finde sin Kuffert blandt et Tusind eller to, og her var det, vi manglede nogle, der uden Tvivl kom med det andet Skib til Quebec. Vi tog med Toget vestpaa om Aftenen Kl. 6 og har siden kørt Nat og Dag næsten uophørligt. Dog gjorde vi et Ophold i Buffalo for at beskue det grandiose Niagara Vandfald og Omegn. Forresten var Alting vel ordnet for vor Befordring ved Omfistningerne fra et Tog til et andet ved flere Lejligheder, og med Undtagelse af Mangel paa den fornødne Plads, vi sommetider led, gik Rejsen godt, og Emigranterne vare særdeles undergivne til enhver Formaning af dem, der havde Opshn med deres Befordring.

Medens vi nu nyde den Glæde at være samlede med Guds Folk i Zion, gaar Tanken tilbage til det Land, vi saa nylig have forladt, samt

de kære, der endnu for en Tid maa forblive der og være behjælpelige i at fremme Herrens Værk. Maa Gud velsigne og bevare dem i Troen og i al god Gerning. Maa deres Bestræbelser for at fremme Herrens Værk og for at opfylde alle deres Pligter aldrig slappes; da vil deres Tro blive grundfæstet som et Hus paa en Klippe og deres Glæde og Trøst forøges, hvilket maa Gud tilstede dem.

Deres i Pagten forbundne

Frederick Christensen.

Den 15de Oktober 1900.

Dømmer ikke.

Dømmer ikke, at J ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom J dømme, skulle J dømmes. Der er meget i dette Skriftsted, som er Eftertanke værd, og det er ligesaa godt i Dag som paa Kristi Tid og ligesaa passende som et Eksempel at efterleve. Det falder os saa let, og det synes os ganske naturligt, at dømme, det vil sige, naar det er om andres Dpførsel, Meninger eller Foretagender, selv om vi end ikke tilfulde forstaa Sagen, vi dømme i, men naar Turen kommer til os, og vi faa den samme Behandling, som vi have givet vore Medmennesker, saa synes det os at være en hel anden Sag, og vi, som vare saa rede til at udtale ugunstige Meninger over vor Næstes Handlinger, føle, naar vi blive bedømte af dem paa en Maade, som ikke er ganske efter vor Smag, at der er sket os Uret, og vi ville maaſte paaſtaa, at hvis de havde kendt den hele Sags Sammenhæng, vilde de have haft ganske andre Meninger, som naturligvis vilde falde i vor Smag. Vi finde noget rent Filosofisk i Irlænderens Talemaade: „Godt for dig“, hvormed han vel mener, at med hans Tænkemaade vilde vi have handlet anderledes. Saaledes er det med os. Vi ere ligesom Irlænderne forskellige fra hverandre baade i Tanker, Ord og Maade at være paa. Og det er bedst saaledes. Der er Skønhed i harmoniske Modsetninger, i Natur og i Kunst. Lad os forestille os en By, hvor alle Husene vare ens, eller Der med retvinklede Ryster og andre lignende Fremtoninger, og vi ville vist alle erkende, at Variation netop gør den ene By eller Ø, Træ eller Blomst forskellig fra en anden, og at der er en vis Indretning i det Hele, i hvilket vi kunne fremhæve det, vi elske mest, uden at dadle det, som ikke falder saa meget i vor Smag. Saaledes er det ogsaa med vore Medmennesker; de ere forskellige fra os som vi fra dem, som Skriften siger. Herren har givet forskellige Gaver

til enhver, dog ved den samme Aand. Hvorledes kunne vi da tilfulde sætte os ind i vore Medmenneskers Omstændigheder, hvis Enkeltheder vi ikke tilfulde forstaa? I vor Uvidenhed om Tingenes rette Sammenhæng kunne vi let dømme ilde og ville da med Rette være udsatte for selv at vorde ilde bedømte.

Dømmer ikke! Lader os ikke blive forledte til at dømme uretfærdigt, men erindre, at dersom vi ved at tale godt om vore Medmennesker kunne befordre deres Velvære, have vi gjort godt imod Slægten og forøget den fælles Ulykkeligheds Skat iblandt Menneskene, i hvilke vi have Del, og af hvilke vi efter Skriftens Ord skulle høste Fruugterne. J. J.

Ankomst og Beskikkelser. Den 9de September ankom Uldsterne Carl Hugo Carlsson og Axel Robert Larsson begge fra Salt Lake City, Utah. Den 22de ankom Gustave W. Teudt, Salt Lake City, Utah. Joseph Nelson, Mantua, Utah. Martin L. Lee, Brigham City, Utah. W. R. Stanchy, Logan, Utah. Carl Madsen, Riverton, Utah, og B. P. Textorius, Holden, Utah. Disse Uldster beskikkedes til at virke i de forskellige Konferencer som følger: Carl Hugo Carlsson og Axel Robert Larsson i Gøteborgs Konference. Gustave Teudt og Martin L. Lee i Stockholms Konference. Joseph Nielsen i Bergens Konference, W. R. Stanchy i Trondhjems Konference. Carl Madsen i Aalborg Konference og B. P. Textorius i Skåne Konference.

Følgende Rapport over Virksomheden i Gøteborgs Konference blev udeladt fra Konference Rapporten.

Gøteborgs Konference bestaar af 8 Grene, i hvilke 22 Missionærer have virket med følgende Resultat: Skrifter uddelte 11,102; Bøger solgte 725; Fremmedes Huse besøgte 9,709; evangeliske Samtaler 2,284; Møder afholdte 305; døbte 31; Børn velsignede 4; emigrerede 13; døde 5 og udelukkede 3.

Viljen er som et Lokomotiv,
der spændes for et Menneskeliv:
Evne ved Evne, sammenspændte
Hjærtets Følelser luetændte,
jaa sprænger det alle Bomme og naar
Maalets flagsmykte Banegaard.

Konferencen i Kristiania.

Den 8. og 9. September afholdtes Konference af de Sidste-Dages Hellige i Kristiania, hvor 21 Uldster fra Zion vare tilstede, nemlig: Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission; H. A. Pedersen, Præsident over Kristiania Konference, samt G. A. Torgersen, Joseph Halvorsen, Willard Christoffersen, Hans H. Pedersen, Oluf Pedersen, Christian Johnsen, Chas. A. Halvorsen, Noa Larsen, W. C. Olsen, W. C. Andersen, A. J. Knudsen, Raynar Ness, A. J. Ahlander, Niels P. Andersen, John C. Nielsen, Hyrum A. Straaberg, Carl Nielsen, og Uldsterne H. M. Knudsen og C. C. Binderup fra Trondhjems Konference.

Det første Møde afholdtes Torsdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Konferencens Præsident, H. A. Pedersen, fremstod og i nogle faa Ord bød de Tilstedeværende Velkommen; han udtalte Haabet om, at Guds Aand maatte hvile over Konferencen, baade over dem, som skulde tale, og over dem, som skulde høre, saa at alle maatte blive belærte angaaende den Vej, som vi maa vandre paa for at opnaa Salighed. Tiden blev derefter benyttet af Uldsterne Hans H. Pedersen og A. J. Ahlander, som begge bare Bidnesbyrd om Evangeliet, saaledes som Bibelen lærer, at det maa adlydes af Menneffene i Dag, for det er nu som i fordums Dage en Livs Lugt til Liv for dem, som annamme det, og hver, som vil prøve Lærdommen, skal kende, om den er af Gud, eller om vi tale af os selv. Efter at en Salme var afslungen, talte Præsident Andreas Peterson om Hensigten med at nyde den hellige Raadvere; han sagde, at vi skulde leve saaledes, at vi kunne fremtræde med rene Hjerter og deltage af Brødet og drikke af Kalken til Thukommelse om Jesu Lidelse og Død, hvilket vi skulde gøre indtil hans Genkomst, paa det at hans Aand altid maa være hos os. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes det andet Møde, som aabnedes med Sang og Bøn. Uldste Hyrum A. Straaberg var den første Taler og bar Bidnesbyrd om, at Skriften er skrevet til vor Belærelse og maa ikke aandeliggøres, men vi maa forstaa de deri givne Befalinger, som de ere nedskrevne, ved Sandhedens Aand.

Præsident H. A. Pedersen foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Bønner; Platte D. Lyman som Præsident over den europæiske Mission med J. B. Mc Murrin som første og Henry W. Naisbitt som anden Raadgiver; Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission og H. A. Pedersen som Præsident over Kristiania Konference, hvilke Forslag alle bleve enstemmigt vedtagne. Efter at en Salme var affunget, talte Uldste Oluf Pedersen; han sagde, at de Sidste-Dages Helliges Uldster ere udgaaede i Verden med

det Vidnesbyrd, at Gud har gengivet sit Evangelium til Jorden, overensstemmende med det Syn, som Johannes havde paa Den Patmos, og at de Lærdomme, som Jesus og hans Disciple lærte i fordums Dage, atter læres; han forklarede ogsaa, hvorledes Engelen besøgte Joseph Smith.

Sangforet sang „O, hvor herligt“, hvorpaa Kristian Johnson talte om den Rendsgerning, at hvor som helst vi høre de Sidste-Dages Heliges Missionærer, høre vi de samme Lærdomme, og de tale under den samme Aands Indflydelse; han beviste fra Skriften, at der kun var een Gud, som skulde tilbedes, og det var den Gud, i hvis Billede vi ere skabte. Noa Larsen var derpaa sit Vidnesbyrd og sagde, at han havde et levende Vidnesbyrd om Sandheden, som han havde annammet, og sagde, at der var kun een Herre, een Tro og een Gud, og at dersom vi havde den samme Tro, saa vilde den lede til gode og sande Gerninger.

Eftermiddags-Mødet Kl. 2 begyndte med Sang og Bøn. Niels P. Anderson var den første Taler. Han sagde, at den rette Maade at indkomme i Guds Rige er, som Jesus siger til Nicodemus, at vi maa blive fødte paany af Vand og Aand; han beviste, at Daab ved Begravelse var den rette Maade ifølge Jesu eget Eksempel. Sangforet sang „Hør Himlens Faderbud“. Præsident H. A. Pedersen var den næste Taler; han sagde, at Tidernes Fyldes Husholdning var paabegyndt for at samle alt under et Hoved i Kristo. Nu var det sande Evangelium gengivet til Jorden, og det bragte ikke Uenighed, men Fred og Glæde. Johannes skriver, at hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lære, haver ikke Gud. Endskønt Verden er fuld af Religioner, saa finde vi dog ingen, der fremsætter Læren, som Jesus gjorde. Aarsagen er, at Menneskene ere afvegne fra Sandheden, og istedetfor Guds Aand, som skulde lede ind i al Sandhed, finde vi, at Verden kan ikke blive enig om disse Ting, som høre Guds Rige til, og dette beviser, at de have ikke Sandhedens Aand, som Jesus siger skulde lede ind i al Sandhed. Nu i disse Dage er Guds Kirke opbygget paa Profeters og Apostlers Grundvold, og de, som prøve denne Lære, skulde kende, om den er af Gud, eller om vi tale af os selv. Koret sang derpaa „Hvad var skuet udi Himlen“. A. J. Knudsen var sit Vidnesbyrd, at han vidste, at det, han var udsendt for at forkynde, var Sandhed, og han var glad ved at have det Privilegium at være en Sandhedens Budbærer; han bad, at Gud maatte velsigne os alle. Ragnar Ness sagde, at den samme Aand, som fulgte det første Dages Værk, ogsaa fulgte det sidste Dages, og de Gaver og Kræfter, som Frelseren lovede de Troende, fulgte dem i Dag; han havde hørt Folk tale i fremmede Tungemaal og set de syge blive helbredede. Mødet sluttede med Sang og Bøn.

Konferencen fortattes om Aftenen Kl. 7. Sangforet sang „Hosianna“, og Mødet aabnedes med Bøn. Søster Anna C. Hansen fra Utah, som

er her paa Besøg, sagde, at hun var glad ved at mødes med Slægt og Venner her i sit Fødeland efter at have været i Zion i 16 Aar; hun havde et Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed, og hun opmuntrede de Hellige til at leve deres Religion. Hun længtes efter at komme tilbage til det Land, hvor hun nu havde sit Hjem; der ønskede hun at leve og bo. Hun sagde, at Missionærerne udførte et godt Arbejde, og at de formedelt det Vidnesbyrd, som de havde, forlode alt, hvad de havde kært, og gik ud iblandt Fremmede for at bringe Sandheden til deres Medmennesker. Ældste Willard Christoffersen sang en engelsk Solo.

Præsident Andreas Peterson fremstod og talte over følgende Tekst:

„Hos alle kendt det blive skal
Iblandt hans Verdners store Tal,
At Offer og streng Lydighed
Giver Ære og Udbø'lighed.“

Han sagde, at ved at reflektere over denne Tekst drages vore Tanker tilbage til den Dag, da vore første Forældre sattes i Edens Have, og vi finde, at saalænge de vare lydige mod Guds Bud, nøde de alle ønskværdige Betsignelser, ja endog Udbødelighed, men da de viste Ulydighed mod den givne Befaling, kom Døden med alle dens skrækkelige Følger. Abraham blev formedelt Lydighed kaldet Guds Ven. Kristus var lydig indtil Døden, hvorfor han ophøjedes og sidder nu med sin Fader paa hans Trone. De Sidste-Dages Hellige have ved Lydighed underkastet sig Evangeliets Fordringer, og derved ere Ældsterne villige til at gaa ud med Sandhedens Budskab til Jordens Nationer; ved Lydighed mod alle Guds Bud og Befalinger skulle vi omsider opnaa Udbødelighed i Faderens og Sønnens Nærværelse og blive kronede med Ærens albrig visnende Kroner i Fredens Boliger, hvor kun de ville have Afgang, som formedelt Offer og streng Lydighed opnaa Maalet for deres Skabelse. Koret sang en af Davids Salmer, hvorefter Præsident H. A. Petersen takkede alle, som havde bidraget til at gøre Konferencen saa behagelig, i Særdeleshed Koret, som med sine yndige Sange havde opmuntret os alle.

Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag den 10. afholdtes to Præstedøms-Møder, hvor Missionærerne afgave Rapporter over Værkets Fremgang i Konferencen, og hvor Præsidenterne Andreas Peterson og H. A. Pederson gave Raad og Undervisning til Ældsterne.

Konferencen bestaar af 8 Grene, hvori 17 Missionærer have virket med følgende Resultat: Skrifter uddelte 16,405; Bøger solgte 525; Fremmedes Huse besøgte 13,257; ved Indbydelse 375; evangeliske Samtaler 2,513; Møder afholdte 400; døbte 50; Børn velsignede 2; emigrerede 8 og udelukkede 2.

Om Aftenen afholdtes Søndags-Skole-Møde, og den store og meget zirligt dekorerede Sal var atter fyldt med Hellige og Fremmede, som havde Lejlighed til at iagttage den rosværdige Maade, hvorpaa Skolen ledes.

Hyrum A. Straaberg, Skriver.

Konferencen i Bergen.

Den halvaarlige Konferenc af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev afholdt i Domkirkegade Nr. 2 den 15de September 1900. Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, P. N. Garff, Præsident over Bergens Konferenc, og 8 Uldster fra Zion vare tilstede. Det første Møde begyndte Lørdagen den 15de September Kl. 8 om Aftenen med Afhyngelse af Salmen Nr. 268. A. H. Jensen aabnede Mødet med Bøn, efter hvilken Salmen „Vor Gud, vi til dig raabe“ blev affungen. Præsident P. N. Garff ønskede de forsamlede Velkommen og sagde, at de Sidste-Dages Helliges Missionærer prædikede det samme Evangelium som Frelseren og hans Apostle, som vi finde det i den hellige Skrift. Han ønskede, at Guds Velsignelse maatte hvile over Konferencen. Uldste C. J. Kempe vidnede om den gode Modtagelse, han havde nydt af Folk baade i og udenfor Kirken, medens han var i Egersund, uagtet de falske Rapporter og Fordomme, som vare i Omløb. Han viste, at hvis der ikke var saamange Fordomme imod os, vilde flere undersøge Evangeliet og saaledes blive omvendte. Han beviste fra Skriften, at Herren vilde komme igen, og talte om Tegnene paa hans Komme. Han viste ogsaa, hvorledes Træfaldet kom, og var Vidnesbyrd om, at de Sidste-Dages Helliges Missionærer vare kaldte af Gud ligesom Aron, og vare sendte til at prædike paa samme Maade, som Noa var. Til Afveksling blev en Salme sunget. Uldsterne Anton H. Jensen og James P. Fugal bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse og udtalte, at Tro uden Gerning er død.

Koret sang Salmen „Hør os, Imanuel, vi dig anraabe“, og P. N. Garff sluttede med Bøn.

Søndagen den 16de September Kl. 10 om Morgenen forfattedes Konferencen med Sang og Bøn, hvorefter Uldste Oluf Larsen foreslog Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, P. N. Garff som Præsident over Bergens Konferenc og de andre Uldster i deres respektive Arbejdsmarker, hvilke Forslag enstemmigt vedtoges. Uldste D. Larsen talte om Nødvendigheden af at opholde Autoriteterne i deres forskellige Stillinger med vor Tro og vore Bønner,

samt viste Overensstemmelsen mellem Kirkens Organisation i Nutiden og paa Kristi Tid.

Koret sang „Hvor er vel Zion, Herrens Stad“. Eldsterne F. W. Christensen, Graustus Skousen og Christian Froisland bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Præsident Andreas Peterson var den næste Taler; han var glad ved at være i Stand til at møde i Konference med Søfende i Bergen. De fleste af Kirkens Medlemmer, omtrent 300,000, bo i Utah, og for nærværende er der omtrent 2,000 Missionærer udsendt til alle Verdens Dele for at prædike Evangeliet. Talte om, hvorledes de ere kaldede til at prædike for 2 à 3 Aar uden Betaling og paa deres egen Bekostning, og at ulærde Mænd ere kaldede nu som i gamle Dage til at møde de Vise og Lærde af denne Verden, de kalde paa alle til at omvende sig og blive døbte, som de gjorde i forrige Dage. Beviste Nødvendigheden af at være sanddru og holde sit Ord. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen, som aabnedes med Sang og Bøn. Præsident P. N. Garff talte. Han sagde, at Evangeliet, vi prædike, er det samme, som Frelseren og hans Apostle lærte; det indeholder de samme Betsignelser, Gaver og Ordinanser. Religionen, vi tro paa, er praktisk; den lærer, at gode Gerninger ere ligesaa nødvendige som Tro, og at ligesom Faldet kom ved et Menneſte, saaledes kom ogsaa Forløsningen. Han beviste, at naar Herren aabenbarer sin Vilje til en Slægt, saa kommer denne ved at forkaste den under Forbandelsen; saaledes var det i Noe, Lots og Kristi Dage. Gud sendte sin Søn med Evangeliet; han har gengivet det i vore Dage, og det er hans Vilje, at alle skulle adlyde det. En Salme blev sunget til Afvæksling. Eldste C. J. Kempe bar Vidnesbyrd om Sandheden af Broder Garffs Ord. Han viste, at Daab skulde ske ved Neddhyppelse, som Paulus skriver: „Vi ere begravne med ham ved Daaben“, og at de, som bleve døbte, vare forpligtede til at leve et rent Liv. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 om Aftenen fortsattes Konferencen med Sang og Bøn. Præsident Andreas Peterson læste fra det fjerde Kapitel af Pauli Brev til Efeserne og talte om Enheden af Aanden, den sande Tro, den rette Daab og om Kirken som Kristi Legeme; hvorfor de forskellige Organisationer vare satte i Legemet, og hvorlænge de skulde vedblive, hvorledes Legemets Dele bleve adskilte ved Frafaldet, og hvorledes det efter Skrifterne igen skulde organiseres. Han læste fra det 12te Kapitel af Johanneſ Aabenbaring og sagde, at Kvinden, som der omtales, var Guds Kirke, og at hun skulde, symbolisk paa Frafaldet, blive udjaget i Orknen. Han viste ved profetiske Tal, at i Aaret 1830 skulde Kirken blive genoprettet paa Jorden, og bar Vidnesbyrd om, at Engelen, som er omtalt

i 14de Kapitel af Johannes Åabenbaring, har genbragt Evangeliet. Han forklarede ogsaa, at Gud er en Person, som har et Legeme, i hvilket hans Åand bor, ligesom vor Åand bor i vore Legemer, og at Gud ikke som en Personlighed, men kun med sin Åand er allestedsnærværende. Han bar Vidnesbyrd om, at Profeten Joseph Smith var et Redskab i Guds Haand til at genoprette hans Kirke og gengive det sande Evangelium, og nedbad Guds Velsignelse over alle. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Om Mandagen den 17de September blev der afholdt et Præstedømsmøde, hvor Forstanderne og deres Medhjælpere afgave Rapporter fra de forskellige Grenene, der viste, at Værket havde Fremgang, og at Udsigterne i det Hele vare Lovende for Fremtiden. Præsident P. N. Garff afgav Rapport over Konferencen; han vidste, den var i god Orden; thi han havde besøgt alle Grenene og var godt bekendt med Forholdene. Han talte om Nødvendigheden af, at Brødrene vare forenede i at være rene i Tanker, Ord og Gerninger. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mødet fortsattes om Eftermiddagen Kl. 4. Efter Sang og Bøn bleve Missionærerne beskikkede til at virke som følger: I Bergen P. N. Garff, Christian Froislund og Eli Bell; i Malesund Anton H. Jensen og James P. Fugal; i Egersund Christoffer J. Kempe og Erastus Skousen; i Stavanger Oluf Larsen og F. W. Christensen. Præsident Andreas Peterson opmuntrede Brødrene til at besøge saa mange Huse og omsætte saa mange Skrifter som muligt, til at bruge deres Tid godt og ikke trætte Folk ved deres Besøg. Han opfordrede dem til at studere paa den rette Maade og talte om sine Erfaringer som Missionær og om, hvorledes Møder skulde aabnes og sluttes. P. N. Garff gav Raad om, hvorledes vi kunne forbedre hverandre i vor Virksomhed, og vi burde undgaa at laane Penge. Han sagde, at Gud vilde velsigne enhver med Helbred og med hans Åand, hvis de søgte derefter. C. J. Kempe og Oluf Larsen fremdrog nogle af deres Missions-Erfaringer.

Rapport over Virksomheden i Bergens Conference siden sidste Conference er som følger: Skrifter omsatte 4,755; Bøger solgte 51; Fremmedes Huse besøgte 3,450; Møder afholdte 232; døbte 9; emigrerede 4. Mødet sluttedes med Sang og Bøn. Et Søndagskole-Møde blev afholdt den 17de Oktober om Aftenen Kl. 8. Der var et Program, som fremstillede Skolens Fremgangsmaade. Gode Lærdomme angaaende Søndagskole-Arbejdet og Bisdoms-Ordet blev givet af Præsident Andreas Peterson.

Tirsdag Aften var der af de Hellige i Bergens Gren beredt en Fest for Missionærerne; den var meget fornøjelig for alle de tilstedeværende.

Oluf Larsen, Skrifer.

Jerusalem ved Aarhundredets Ende.

Jerusalem, de tre store monotheistiske Religioners — Kristnes, Jøders og Mahomedaneres hellige Stad, udviser en saadan Overflødighed af interessant Materiale i dens nylig mærkelige Tilvækst, at den historiske Sammenligning mellem Byen, som den var i Begyndelsen, og som den er ved Aarhundredets Ende — for nylig trykt i Bote aus Zion, en udmærket Missions-Tidende udgivet i Jerusalem — afgiver fordelagtig Læsning. Vi samle fra denne Kilde de følgende Enkeltheder: For et Hundrede Aar siden var der ikke et Baaningshus udenfor Stadens Mure. De saa Gartnerhytter, som vare der, vare usikre, og saa sent som i Aaret 1858 blev Stifteren af de berømte skriftlige Forældreløses Hjem, Pastor Schneller, overfaldet og bestjaalet i sit eget Hus indenfor Stads-Muren. Begrundet paa disse Røverier blev der bygget Vagttaarne langs hele Vejen imellem Jerusalem og Jaffa (Joppe), af hvilke nogle endnu staar. Det hele Distrikt, som omgiver Byen, var kun en Ørken. I Byen selv var der mange tomme Huse. Der var endog saa i Byen mange Steder, hvor Jorden var dyrket og tilsaaet med Korn. Paa denne Tid havde de Kristne ingen Ret til at købe Ejendom. De havde kun Tilladelse til for Betaling at gaa ind i den hellige Gravs Kirke. Der var meget saa Pilgrimme. Stadens religiøse Samfund var systematisk plyndrede. I Aarene 1812 og 1813 vare Franciskanerne nødte til at betale 13,000,000 Piastre (520,00 Dollars), Regeringen kaldte endog saa i sine officielle Skrivelser de Kristne for Hunde. En Mahomedaner, som var omvendt til Kristendommen, blev straffet med Døden og siden 1840 med Tabet af politiske Rettigheder. En Forandring til det bedre blev paabegyndt i Aaret 1832, da Ibrahim Pascha tog Palæstina fra Tyrkiet og annekterede det til Egypten. Den religiøse Intolerance ophørte, og de kristne Missionærer fik Frihed til at virke, ligesom det ogsaa blev tilladt Jøderne at bygge en anden Synagoge.

Public Opinion fra Millennial Star.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

I n d h o l d.

Tale af Apostel Anthon S. Lund 305 Korrespondance..... 310 Red. Bem.: Dømmer ikke..... 312 Ankomst og Bestikkelse..... 313	Rapport..... 313 Konferencen i Kristiania..... 314 Konferencen i Bergen..... 317 Jerusalem ved Aarhundredets Ende 320
--	--

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).